

حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی در موافقت نامه های

بین المللی و حقوق ایران

محمود صادقی^۱

زهرا امید^۲

تاریخ دریافت: ۹۴/۱۰/۱۳

تاریخ پذیرش: ۹۴/۱۲/۲۳

چکیده

سازمان های پخش صدا و تصویر، به دلیل نقشی که در زمینه ایجاد دسترسی عمومی به اینگونه آثار و کنترل پخش مجدد آنها دارند، مورد حمایت قانون گذاران قرار گرفته اند. در این پژوهش با استفاده از روش توصیفی - تحلیلی، به دنبال بررسی حقوق تعلق یافته به این سازمان ها، استثنائات احتمالی وارد بر این حقوق و ضمانت اجرای آن هستیم و در زمینه حقوق داخلی نیز به چشم انداز حقوق ایران در موضوع مورد بحث و میزان انطباق قوانین با اسناد بین المللی می پردازیم. بر اساس نتایج به دست آمده، سازمان های پخش صدا و تصویر، در حال حاضر تنها از حق اعطای مجوز یا منع از انجام پخش مجدد، تثبیت و موارد خاصی از تکثیر نسخه های ضبط شده و مخابره با عموم برنامه های ارسالی بهره مند هستند. در کشور ما، پیش نویس لایحه قانون جامع حمایت از حقوق مالکیت ادبی و هنری و حقوق مرتبط بر اساس قانون نمونه وایپو تدوین یافته است، که با توجه به آن، انتظار می رود که سطح حمایت از این سازمان ها به آن چه مد نظر سازمان جهانی مالکیت فکری می باشد، ارتقاء یابد.

واژگان کلیدی

مالکیت ادبی و هنری، سازمان های پخش رادیو تلویزیونی، سازمان جهانی مالکیت فکری، معاهده سازمان وایپو.

^۱ دانشیار دانشکده حقوق دانشگاه تربیت مدرس تهران

^۲ کارشناس ارشد حقوق مالکیت فکری | zomid@gmail.com

مقدمه

حمایت از حقوق مالکیت های معنوی و سازمان های مرتبط با آن همواره از مهمترین مسائل بین المللی و داخلی پدیدآورندگان و نهادهای حاکمیتی بوده است. این امر بویژه در سالهای اخیر و با پیشرفت و گسترش سطح پوشش رسانه های ملی و فراملی اهمیت روزافزون یافته است. این مقاله به شکل خاص به سازمان های پخش رادیو تلویزیونی و مسائل حقوقی مرتبط با آن در عرصه موافقت نامه ها و اسناد بین المللی و موازین حقوق داخلی کشورمان می پردازد.

گفتنی است در حمایت از سازمان های پخش رادیو تلویزیونی، آنچه مهم است، فعل انتشار برنامه ها است و به محتوای برنامه اهمیتی داده نمی شود. در حقیقت، این وظیفه ساطع کردن برنامه است که سازمان های داده پراکنی را محق می سازد تا از حقوق قانونی برخوردار شوند و در همین راستا، کنوانسیون رم در زمینه حمایت از حقوق این سازمان ها و دیگر فعالان حیطة «حقوق مرتبط» شکل گرفت.

با توجه به نیاز روزافزون به حمایت از این سازمان ها، کمیته دائمی «حق مؤلف و حقوق مرتبط» سازمان جهانی مالکیت فکری از سال ۱۹۹۷ تا کنون به دنبال انعقاد معاهده ای در حمایت از سازمان های پخش تلویزیونی، کابلی و اینترنتی می باشد. تا سال ۲۰۰۳ این کمیته به دنبال تصویب معاهده ای بود که موضوع اصلی آن را سرقت سیگنال ها تشکیل می داد ولی از این سال به بعد، رویکرد این کمیته تغییر کرد و به دنبال ایجاد یک حق مالکیت فکری جدید، مثل حق انتشار سیگنال ها می باشد که بسیاری از سازمان های غیر دولتی و نمایندگان صنایع فناوری اطلاعات و صاحبان حق مؤلف مخالف اعطای این حقوق به کسانی هستند که هیچ تلاشی برای ایجاد محتوای آثار نداشته اند و تنها وظیفه شان برنامه ریزی برای انتشار آثار دیگران و نشر آن است. در همین زمینه مسئله و سوال اصلی این نوشتار شامل چستی حقوق متصور بر عملکرد سازمان های پخش رادیو تلویزیونی در اسناد مهم بین المللی و بررسی تطبیقی آن با مولفه های حقوق داخلی ایران است که به فراخور با مسائل فرعی از جمله بررسی کاستی های قانونی نظام حقوقی کشورمان در این زمینه همراه می شود.

در این پژوهش، از میان انواع مختلف پخش برنامه ها و ارسال سیگنال ها، تنها به بررسی حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی که امواج خود را از طریق «جو» برای گیرنده های خانگی ارسال می کنند پرداخته خواهد شد. عمده نظر قابل ارائه در پاسخ به سوالات شامل استفاده از روش توصیفی^۰ تحلیلی در بررسی حقوق تعلق یافته به این سازمان ها، استثنائات احتمالی وارد بر این حقوق و ضمانت اجرای آن می باشد و در زمینه حقوق داخلی نیز به چشم انداز حقوق ایران در موضوع مورد بحث و میزان انطباق قوانین با اسناد بین المللی می پردازیم.

داده پراکنی و انواع آن

۱-۱. تعریف داده پراکنی

برای لفظ داده پراکنی در قوانین و اسناد مرتبط با سازمان های پخش رادیو تلویزیونی تعاریف متفاوتی ذکر شده است.

بر اساس تعریف ماده ۳ معاهده رم از واژه داده پراکنی، داده پراکنی به معنای ارسال صداها یا ترکیبی از صداها و تصاویر با استفاده از ابزار بی سیم برای دریافت سیگنال ها از جانب عموم می باشد.

بند f ماده ۲ معاهده اجراها و آثار صوتی سازمان جهانی مالکیت فکری به طور مفصل به تعریف پخش رادیو تلویزیونی پرداخته است و مقرر کرده که موارد ذیل مشمول عنوان پخش رادیو تلویزیونی قرار می گیرند:

«انتقال اصوات یا تصاویر یا ترکیب این دو یا بازنمایی های مربوط به آن ها با استفاده از وسایل بی سیم برای دریافت عمومی.

–انتقال سیگنال های رمزنگاری شده در جایی که وسایل رمزگشایی توسط سازمان های پخش رادیو تلویزیونی یا با رضایت آن ها برای عموم فراهم شده باشد.

–انتقال اصوات یا تصاویر یا ترکیب این دو یا بازنمایی های مربوط به آن ها با استفاده از ماهواره ها»

در بخش ادبی و هنری قانون مالکیت فکری فرانسه آمده است: «ارائه علایم، سیگنال ها، نوشته ها، تصاویر، صداها یا پیام ها به عموم یا گروه هایی از مردم، صرف نظر از ماهیت آن ها، از طریق ابزار های ارتباطی به شرط اینکه جنبه ارتباطات خصوصی نداشته باشد یک ارتباط صوتی- تصویری شناخته می شود». (ماده ۱-۲۱۶)

بر اساس این تعریف، هر سازمانی که دارای فعالیت های ارتباطی غیر خصوصی و خطاب به عموم باشد، در مقوله حقوقی سازمان های ارتباطی صوتی- تصویری قرار می گیرد. در نتیجه، کانال های رادیو تلویزیونی، پخش های کابلی و همچنین خدمات ارتباطی رایانه ای یا اینترنتی نیز از جمله وسایل ارتباطی شمرده می شوند. (زرکلام، ۱۳۸۷، ص ۲۲۴)

در حقوق ایران، بر اساس بند ۲۴ ماده ۱ پیش نویس لایحه قانون جامع حمایت از حقوق مالکیت ادبی و هنری و حقوق مرتبط، پخش رادیو تلویزیونی یعنی: مخابره اصوات یا تصاویر با دستگاه ارتباطی بی سیم یا با سیم به منظور دریافت آن توسط عموم، از جمله پخش از ماهواره.

۱-۲. انواع داده پراکنی

داده پراکنی به دو روش اصلی صورت می پذیرد:

۱-۲-۱. ارسال رادیو تلویزیونی امواج

این روش، روشی است که اکثریت افراد یک جامعه سیگنال های ارسالی از جانب سازمان پخش را از این طریق دریافت می کنند. سیگنال های الکترونیک به وسیله کابل از ایستگاه تلویزیونی به ایستگاه پخش فرستاده می شوند. در ایستگاه پخش، سیگنال ها با موج رادیویی ترکیب می شوند و از طریق جو به خارج فرستاده می شوند و در نهایت، آنتن های متصل به دستگاه های تلویزیونی در منازل مردم این سیگنال ها را دریافت می کنند. موج رادیویی همان امواج الکترومغناطیسی است که با استفاده از آن، علائم فیزیکی را در ابعاد وسیعی منتقل می کنند. در فرستنده ها دو نوسان ساز وجود دارد که دو موج رادیویی متفاوت تولید می کنند. یکی از این موج ها وظیفه حمل اطلاعات تصویر را بر عهده دارد و دیگری برای حمل اطلاعات صدا می باشد. دو موج رادیویی به دو ترکیب کننده می روند که در آنجا با مدولاتور ترکیب می شوند. امواج رادیویی ترکیب شده پس از تقویت به همراه هم به آنتن های فرستنده انتقال می یابند. (شبکه ملی مدارس ایران، سایت اینترنتی دانشنامه رشد)

۱-۲-۲. ارسال ماهواره ای امواج

روش دیگری که برای ارسال سیگنال های حاوی برنامه وجود دارد استفاده از ماهواره های تلویزیونی می باشد. بهترین روش برای پخش برنامه از فاصله های بسیار زیاد استفاده از ماهواره ها است. اتحادیه اروپا در دستورالعمل شماره EEC/83/93 بیان می کند که منظور از ماهواره هر عملیات فضایی بر روی باندهای فرکانسی می باشد که بر اساس قانون مخابرات برای ارسال سیگنال ها در نظر گرفته شده اند تا توسط مردم دریافت شوند. بند ۱ ماده (۱)

ماهواره های تلویزیونی روی خط استوا در ارتفاع ۳۵۷۸۶ کیلومتری به دور زمین می چرخند. سیگنال های تلویزیونی به وسیله یک آنتن بشقابی بزرگ که ایستگاه زمینی نامیده می شود به فضا فرستاده می شود. ماهواره ها پس از دریافت سیگنال ها آن را تقویت می کنند و به زمین بر می گردانند. برای دریافت سیگنال های ماهواره نیاز به آنتن بشقابی کوچکی است که دقیقاً به سمت ماهواره در آسمان نشانه روی شده باشد. آنتن بشقابی مثل یک عدسی، امواج روی گیرنده ای که به تلویزیون متصل است را متمرکز می کند و تصاویر بدین ترتیب قابلیت پخش می یابند. (شبکه ملی مدارس ایران، سایت اینترنتی دانشنامه رشد)

از تعریف ارائه شده از لغت داده پراکنی در ماده ۳ کنوانسیون رم که داده پراکنی را ارسال صداها و تصاویر با ابزار بی سیم برای عموم می داند می توان چنین برداشت کرد که این کنوانسیون پخش ماهواره ای سیگنال ها را از تعریف خود مستثنی نساخته است زیرا این پخش نیز با استفاده از ابزار بی سیم و برای دریافت عمومی صورت می گیرد (SCCR, 7TH Session, 202)

۲. حقوق سازمان های پخش رادیو – تلویزیونی در اسناد بین المللی موجود و قوانین ایران

۱-۲-۱. حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی در اسناد بین المللی موجود

حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی برای اولین بار در کنوانسیون رم مطرح شد و بر خلاف سایر کنوانسیون ها که متأثر از قوانین داخلی کشورها هستند، در زمان تصویب این معاهده در سال ۱۹۶۱ میلادی کمتر کشوری دارای قانونی در این زمینه بود.

تعریف کنوانسیون رم از سازمان های پخش تنها شامل انتقال هوایی سیگنال ها می شود و در مورد سایر شیوه های انتقال سیگنال صدق نمی کند. بر اساس تعریف این کنوانسیون از داده پراکنی انتشار سیگنال بایستی برای عموم مردم باشد. لغت «عموم مردم» نشان می دهد که اگر انتقال برای فرد خاص یا گروه خاصی صورت گیرد نمی تواند تحت عنوان داده پراکنی قرار گیرد. همچنین لغت ارسال متضمن فاصله ای است میان مکان مبدا که برنامه را ارسال می کند و مکان مقصد یعنی جایی که مردم برنامه را دریافت می کنند (SCCR, 8th session, 2002).

بر اساس کنوانسیون رم، در صورت وجود یکی از دو شرط ذیل، کشورهای عضو معاهده بایستی اصل رفتار ملی را در برابر سازمان های پخش رادیو تلویزیونی اعمال کنند و از سازمان های داده پراکنی حمایت کنند:

الف) در صورتی که مقر اصلی سازمان پخش رادیو تلویزیونی در یکی از کشورهای عضو معاهده باشد؛ و

ب) در صورتی که برنامه ها از طریق فرستنده ای ارسال شده باشند که در یکی از کشورهای متعاقد مستقر است. (ماده ۶)

اصل رفتار ملی در اینجا به این معناست که کشور حمایت کننده بایستی به سازمان های پخش تبعه کشورهای دیگر عضو معاهده همان حقوقی را اعطا کند که به سازمان های پخش اعطا می کند که مقر اصلی فعالیتشان در قلمرو خود آن کشور باشد یا برنامه هایشان را از طریق فرستنده ای ارسال می کنند که این فرستنده در خاک این کشور جای گرفته است (Goldstein, 2001, 39).

۲-۱-۱. حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی

شناسایی حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی در کشورهای مختلف دنیا به صورت های مختلفی انجام یافته و قوانین برخی کشورها همچون انگلستان، قبل از اتخاذ کنوانسیون رم ۱۹۶۱، حقوقی را به سازمان های مذکور اعطا کرده بودند و از آنها بر اساس قانون ۱۹۵۶ در قالب کپی رایت حمایت می شد. در مقابل در برخی دیگر از کشورها از حقوق این سازمان ها تحت عنوان کپی رایت حمایتی به عمل نمی آید و به عنوان مثال در ایالات متحده هیچ قانون کپی رایتی در زمینه انتقالات تلویزیونی وجود ندارد و این سازمان ها از نوعی حق منحصر به فرد تحت قانون ارتباطات برخوردار شده اند.

کنوانسیون رم که در زمینه حمایت از حقوق مجریان، تهیه کنندگان آوا نگاشت ها و سازمان های پخش رادیو تلویزیونی می باشد، حقوق سازمان های داده پراکنی را این گونه بیان می کند:

«سازمان های پخش رادیو تلویزیونی از حق اعطای مجوز یا جلوگیری از انجام موارد ذیل برخوردارند:

۱) پخش مجدد برنامه های پخش شده که بر اساس بند g ماده ۳ این کنوانسیون به معنای پخش همزمان برنامه های پخش شده از جانب یک سازمان توسط سازمان دیگر می باشد.

۲) ضبط برنامه های ارسال شده از جانب سازمان

۳) تکثیر: شامل ضبط هایی که بدون داشتن مجوز از برنامه های ارسالی سازمان صورت گرفته است؛ و ضبط های صورت گرفته بر اساس مقررات ماده ۱۵ (مبحث استثنائات) این کنوانسیون به شرطی که هدف از تکثیر با آن چه در ماده ۱۵ آمده است متفاوت باشد.

۴) مخبره با عموم برنامه های ارسال شده سازمان. (ماده ۱۳)

این کنوانسیون، مدت زمان حمایت از سازمان های پخش تلویزیونی را یک دوره ۲۰ ساله از زمان ارسال سیگنال های برنامه می داند. (ماده ۱۴)

پس از کنوانسیون رم، حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی بار دیگر در موافقت نامه جنبه های تجاری حقوق مالکیت فکری یان شد.

بند ۳ ماده ۱۴ این موافقت نامه به بیان حقوق این سازمان ها پرداخت. و همان موارد مذکور در ماده ۱۳ کنوانسیون رم را دوباره بیان کرد. با این تفاوت که این ماده بیان می دارد «در صورتی که اعضای این توافق نامه حقوق مذکور در این ماده را به سازمان های پخش رادیو تلویزیونی اعطا نکردند، به صاحبان حق مؤلف که موضوع برنامه ها آثار آن ها بوده است این امکان را خواهند داد تا طبق مقررات کنوانسیون برن ۱۹۷۱ از اعمال مذکور در این ماده جلوگیری کنند.» این امر به نحوی به معنای اعطای حمایتی دوجانبه به برنامه های رادیو تلویزیونی است که حمایت اول به انتشار سیگنال ها می پردازد و حمایت دوم به محتوای سیگنال ارسالی اشاره دارد.

بند ۵ ماده ۱۴ این موافقت نامه، مدت حمایت اعطایی برای این سازمان ها را حداقل تا ۲۰ سال از پایان پخش برنامه می داند که این بند نیز منطبق بر ماده ۱۴ کنوانسیون رم می باشد.

سازمان جهانی مالکیت فکری، در راستای حمایت از حقوق مالکیت ادبی و هنری، پس از این موافقت نامه در قانون نمونه سازمان واپیو نیز به بحث حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی پرداخته و همان حقوقی که در کنوانسیون رم و موافقت نامه تریپس درج شده بود را در ماده ۲۴ این قانون بیان می کند و تنها تفاوتی که این قانون با دو متن مذکور دارد، در مدت حمایت از سازمان های پخش رادیو تلویزیونی می باشد که این قانون مدت ۲۰ ساله مذکور در کنوانسیون رم و موافقت نامه تریپس را به ۵۰ سال افزایش داده است. (ماده ۲۴)

۲-۱-۲. استثنائات حقوق سازمان های پخش رادیو-تلویزیونی

در زمینه محدودیت ها و استثنائات مربوط به حقوق این سازمان ها، ماده ۱۵ کنوانسیون رم مقرر می دارد که هر یک از کشورهای عضو بایستی در قوانین ملی خود مقرراتی را در زمینه استثنائات حقوق بیان کنند که این مقررات شامل این موارد می گردد:

الف. استفاده خصوصی؛

ب. استفاده از بخش مختصری از برنامه به جهت گزارش وقایع در حال اتفاق؛
ج. ضبط موقت یک برنامه توسط سازمان های پخش رادیو تلویزیونی به وسیله تجهیزات خود و ارسال آن از جانب این سازمان؛ و
د. استفاده صرف به منظور آموزش یا تحقیقات علمی.

در همین زمینه موافقت نامه تریپس در بند ۶ ماده ۱۴ خود بیان می دارد که هر عضو بایستی برای حقوق اعطایی مذکور در این ماده استثنائات و محدودیت هایی را در آن حد که کنوانسیون رم اجازه می دهد مقرر دارد.

قانون نمونه واپو نیز به بیان استثنائات حقوق اعطایی می پردازد و لحن خود را نسبت به کنوانسیون رم تغییر می دهد. این قانون ۴ مورد محدودیت را بیان می کند که با آنچه در کنوانسیون رم آمده است متفاوت می باشد. این موارد عبارتند از:

- «- استفاده از بخش های کوتاه برای گزارش اتفاقات به حدی که برای رسیدن به این منظور کافی باشد؛
- تکثیر در صورتی که تنها به منظور تحقیقات علمی باشد؛
- تکثیر در صورتی که تنها به منظور آموزش های رو در رو باشد؛ و
- مواردی که بر اساس قسمت I این قانون (مبحث استثنائات) می توان از اثر بدون اجازه صاحب آن استفاده کرد. (ماده ۲۵)

۲-۱-۳. ضمانت اجرای حقوق سازمان های پخش رادیو- تلویزیونی

پس از بیان موارد استثناء در ماده ۱۵ کنوانسیون رم، این کنوانسیون در ماده ۲۶ خود به بحث ضمانت اجراها پرداخته است و در دو بند این بحث را به پایان می رساند: بر اساس این کنوانسیون:
الف. هر دولت عضو این وظیفه را متقبل می شود که با توجه به قانون اساسی خود معیارهای لازم برای ضمانت اجرای این معاهده را در قوانین خود درج سازد.
ب. هر دولت عضو بایستی در زمان تودیع اسناد تصویب این معاهده (قبول یا الحاق) بر اساس قوانین خود دارای شرایطی باشد که بتواند به شروط این معاهده جامه عمل بپوشاند.
بر خلاف کنوانسیون رم که بحث ضمانت اجرا را در یک ماده و آن هم در دو بند بیان کرده است موافقت نامه تریپس قسمت III خود را به این بحث اختصاص داده است که شامل ۲۱ ماده می گردد .

کشورهای عضو این موافقت نامه بایستی تضمین کنند که مقررات مذکور در این موافقت نامه را اعمال می کنند. رویه ها اجرایی، منصفانه و عادلانه می باشند و نباید بی دلیل، هزینه آور و پیچیده باشند. همچنین تصمیم گیری در مورد ماهیت هر دعوا بایستی کتبی و مستدل باشد و بدون تأخیر به طرفین دعوا ارسال گردد. (ماده ۸۱)
رویه های اجرایی برای تضمین اعمال مواد این موافقت نامه شامل ضمانت اجرای مدنی و اداری،

اقدامات تأمینی و موقت، ضمانت اجراهای گمرکی و رویه های کیفری می گردد. ضمانت اجراهای مدنی خود شامل صدور دستور موقت، حکم به جبران خسارت و دیگر موارد خواهد شد.

در میان موارد مذکور در این قسمت از موافقت نامه، ضمانت اجراهای گمرکی در مورد نقض کنندگان حق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی کاربردی ندارد زیرا بر اساس ماده ۵۱ این موافقت نامه، موضوع ضمانت اجراهای گمرکی تنها می تواند علامت تجاری جعل شده و یا اثر ادبی و هنری سرقت شده باشد.

در قانون نمونه واپس در زمینه حق مؤلف و حقوق مرتبط نیز، بخش سوم به بحث ضمانت اجراها پرداخته است و این رویه ها را به چهار دسته: اقدامات احتیاطی و موقت، رویه های مدنی، رویه های کیفری و ضمانت اجراهای لازم در زمینه آلات فنی حمایت و اطلاعات مدیریت حقوق تقسیم می کند.

در زمینه ضمانت اجراهای مدنی، این قانون بیان می کند که صاحب حقی که حقوقش تضییع شده است مستحق گرفتن خسارت از نقض کننده حق خود، به دلیل ضرری که به او وارد شده است، می باشد و همچنین می تواند هزینه هایی را که در نتیجه نقض برای مالک حق ایجاد شده است را مطالبه کند از جمله هزینه های دادرسی. (ماده ۲۷)

در زمینه ضمانت اجراهای کیفری نیز این قانون بیان می کند که هر گونه نقض در مورد حقوق مورد حمایت این قانون، اگر عمداً یا در نتیجه اهمال فرد صورت گیرد و برای اهداف سودجویانه باشد مستحق مجازات توقیف مال یا جریمه نقدی و یا هر دوی این موارد می گردد. (ماده ۲۸)

نهایتاً در چهارمین قسمت این بخش از قانون نمونه واپس این امر بیان می شود که برخی از اعمال بایستی غیر قانونی فرض شوند بدون آن که به نیت فرد مرتکب عمل توجه گردد. طبق ماده ۲۹ این قانون این موارد عبارتند از:

« - تولید یا واردات برای فروش یا اجاره هر دستگاه یا وسیله ای که برای از بین بردن ایمنی ها و تدابیر سنجیده شده برای محدود کردن امکان نسخه برداری از برنامه طراحی شده است یا کیفیت کپی ها را بالا می برد؛

- تولید یا واردات برای فروش یا اجاره هر دستگاه یا وسیله ای که مضمون به بالا بردن قدرت افرادی است که می خواهند برنامه های ارسال شده کد گذاری شده را تماشا کنند در صورتی که این برنامه برای آن ها پخش نشده است؛

- حذف یا تغییر هر یک از اطلاعات مدیریت حقوق بدون داشتن مجوز و اختیار؛ و

- توزیع، واردات برای توزیع، پخش رادیو تلویزیونی، مخابره با عموم یا در دسترس عموم قرار دادن بدون اجازه آثار و ... برنامه های پخش شده از سازمان های پخش صدا و تصویر با علم به اینکه اطلاعات مدیریت حقوق حذف شده یا تغییر یافته اند.»

۲-۲. حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی در قوانین ایران و چشم انداز آن

۲-۲-۱. حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی در قوانین فعلی

در مقام مقایسه اسناد مذکور با قوانین موجود در این زمینه در کشور ما بایستی اذعان کرد که در حقوق کنونی ایران این سازمان ها را تنها بر اساس ماده ۳ قانون ترجمه و تکثیر کتب و نشریات و آثار صوتی مصوب سال ۱۳۵۲ می توان داری حق نسخه برداری، ضبط و تکثیر برنامه های پخش شده از جانب آنها دانست. این در حالیست که قانون نمونه واپس همان گونه که ذکر شد در زمینه حق مؤلف و حقوق مرتبط، ماده ۲۴ خود را به این بحث اختصاص داده است و علاوه بر حق ضبط و تکثیر، برای این سازمان ها حق پخش مجدد برنامه ها و همچنین حق مخابره این برنامه ها به عموم را قائل شده است.

آنچه از نظر ماده ۳ قانون ۱۳۵۲ اهمیت دارد، تکثیر و ثبت یا ضبط اثر صوتی یا اثر صوتی - تصویری بدون اجازه تولیدکنندگان آوا نگاشت ها یا سازمان های رادیو تلویزیونی به منظور فروش است. و اگر ثبت یا ضبط غیر مجاز برای مقاصد غیر از فروش باشد، عمل مرتکب قابل پیگیری نخواهد بود. (زرکلام، ۱۳۸۷، ص ۲۳۶)

۲-۲-۲. پیش نویس قانون جامع حمایت از حقوق مالکیت ادبی و هنری و حقوق مؤلف

ایران به تازگی به دنبال تصویب قانونی جدید در زمینه حق مؤلف و حقوق مرتبط می باشد که پیش نویس آن در سال ۱۳۸۹، در دبیرخانه شورای عالی اطلاع رسانی به سرپرستی سید حسن شبیری تهیه گردیده است.

الف. حقوق اعطایی به سازمان های داده پراکنی در پیش نویس

بر اساس این پیش نویس، «مرکز پخش رادیو تلویزیونی دارای حقوق انحصاری انجام دادن یا اجازه انجام دادن اعمال زیر است:

۱. پخش مجدد برنامه رادیو تلویزیونی
۲. ارسال عمومی برنامه رادیو تلویزیونی
۳. تثبیت برنامه رادیو تلویزیونی
۴. تکثیر نسخه تثبیت شده برنامه رادیو تلویزیونی. (ماده ۱۰۹ پیش نویس قانون جامع حمایت از حقوق مالکیت ادبی و هنری و حقوق مؤلف)»

در تعریف این حقوق در ماده ۱ پیش نویس آمده است: «ارسال عمومی به معنای ارسال با سیم یا بی سیم تصاویر، اصوات یا صدا و تصویر یک اثر، ابزار رسانه صوتی یا برنامه رادیو تلویزیونی به طریقی است که تصویر یا صدای مذکور، به وسیله اشیاء خاصی خارج از محدوده عادی یک خانواده و نزدیکان آن ها در مکان یا مکان هایی که در فاصله زیادی از مبدأ مخابره قرار گرفته اند، قابل دریافت باشد...». (بند ۱۹)

تثبیت عبارت است از ضبط امواج رادیویی، اصوات، تصاویر یا ترکیبی از آن ها یا ضبط نموده های الکترونیکی در یک ابزار رسانه محدود به گونه ای که بتوان آن ها را خواند، احساس نمود، تکثیر یا ارسال نمود یا به شکل

دیگر به کار برد. (بند ۲۶) و همچنین، تکثیر عبارت است از تهیه یک یا چند نسخه از کل یا بخش از اثر یا ابزار رسانه صوتی از راه هایی همچون چاپ، عکسبرداری، فتوکپی، فیلمبرداری، ذخیره سازی الکترونیکی اعم از دائمی و موقت و یا به هر روش و شکل دیگر. (بند ۲۸)

این حقوق تنها بخشی از حقوقی است که در اسناد بین المللی موجود در زمینه مالکیت فکری سازمان های پخش رادیو تلویزیونی بیان شده است و حقوقی از قبیل حق توزیع، حق مخابره پس از ضبط، حق در دسترس عموم قرار دادن برنامه ها و همچنین حق حمایت از سیگنال های پخش از پخش، در این پیش نویس مورد اشاره قرار نگرفته اند.

این پیش نویس راه کنوانسیون رم و موافقت نامه تریپس را پیموده و مدت حمایت را بیست سال از پایان سالی می داند که پخش در آن صورت گرفته است و از این نظر نیز با قانون نمونه سازمان جهانی مالکیت فکری مغایرت دارد. (ماده ۱۰)

پیش نویس لایحه قانون جامع حمایت از حقوق مالکیت ادبی و هنری و حقوق مرتبط ایران، در ماده ۹۵ خود در بخش سوم که مربوط به حقوق مرتبط است بیان می دارد که استثنائات مذکور در مواد مرتبط با حقوق مادی پدیدآورندگان در بخش حق مؤلف، در زمینه حقوق مرتبط و از جمله سازمان های پخش رادیو تلویزیونی، با تغییرات لازم قابل اعمال است.

ب. استثنائات حقوق اعطایی به سازمان های داده پراکنی در پیش نویس

فصل سوم از بخش دوم این پیش نویس به بیان استثنائات می پردازد که آن چه به مبحث سازمان های رادیو تلویزیونی مرتبط می باشد به طور خلاصه عبارتند از:

۱. تکثیر محدود برای مقاصد شخصی توسط شخص حقیقی و برای مقاصد غیرانتفاعی. (ماده ۳۳)
۲. استفاده از اثر برای مقاصد غیرانتفاعی، آموزشی و پژوهشی به میزان مورد نیاز، در حدود متعارف و در صورت امکان با درج نام اثر و پدیدآورنده، البته در جایی که گرفتن اجازه میسر نباشد. (ماده ۳۵)
۳. تصویر برداری توسط کتابخانه ها و مؤسسات نگهداری منابعی که به صورت غیرانتفاعی اداره می شوند؛ با رعایت شرایط. (ماده ۳۶)
۴. تکثیر، پخش رادیو تلویزیونی و سایر صور ارسال عمومی اثر به منظور اطلاع رسانی، در جایی که دارنده حق، این حق را صریحاً برای خود محفوظ اعلام نکرده باشد و در صورت امکان با ذکر مأخذ. (ماده ۳۷)
۵. پخش و نمایش اثر دیگران به طور اتفاقی و ضمنی در جریان پخش گزارش صوتی یا تصویری. (ماده ۳۸)
۶. تکثیر برای استفاده اشخاص ناتوان. (ماده ۴۰)

۷. نقل از اثرهایی که به صورت مجاز انتشار یافته اند و استناد به آن ها برای مقاصد ادبی، هنری، آموزشی، پژوهشی، تربیتی و اطلاع رسانی به منظور شرح، نقد و تفریظ در حدود متعارف و به میزانی که هدف مورد نظر را تأمین کند. (ماده ۴۱)

۸. نمایش عمومی اصل یا نسخه اثر در صورتی که اولاً نمایش با استفاده از دستگاه دیگری نظیر فیلم و اسلاید صورت نگرفته باشد و ثانیاً انتشار یا واگذاری اصل یا نسخه نمایش داده شده اثر توسط پدیدآورنده یا قائم مقام او صورت گرفته باشد. (ماده ۴۲)

ج. ضمانت اجرای حقوق اعطایی به سازمان های داده پراکنی در پیش نویس

این پیش نویس، در بخش چهارم خود، مواد ۱۱۱ تا ۱۳۶ را به بحث ضمانت اجراها اختصاص داده است و آن ها را تحت دو عنوان: ۱- ضمانت اجراهای موقت و تأمین و گمرکی و ۲- ضمانت اجراهای مدنی و کیفی معرفی می نماید.

این ضمانت اجراها به اختصار عبارتند از:

۱. صدور دستور موقت مبنی بر منع هر عملی که به ظاهر نقض حق است. (ماده ۱۱۱-الف)
۲. صدور دستور توقیف نسخه هایی که گمان می رود بدون اجزه صاحب حق تولید یا وارد کشور شده اند. (ماده ۱۱۱-ب)
۳. صدور دستور توقیف ابزارهای لازم برای ساخت نسخه های بدون مجوز و مدارک و اوراق تجاری آن ها. (ماده ۱۱۱-ج)
۴. توقیف اشیاء بدون مجوز به هنگام ورود به کشور و خروج از آن. (ماده ۱۱۴)
۵. جبران خسارت های مادی و معنوی صاحب حق از جمله هزینه دادرسی. (ماده ۱۲۱)
۶. خارج ساختن نسخه های تکثیر شده بدون مجوز از چرخه تجاری عامل زیان. (ماده ۱۲۲)
۷. تعلیق موقت یا دائم فعالیت های شخص حقوقی عامل زیان. (ماده ۱۳۱)
۸. حبس. (ماده ۱۲۷)
۹. جزای نقدی. (ماده ۱۲۷)

در راستای حمایت از سازمان های پخش رادیو تلویزیونی، کشور ایران یکی از کشورهای فعال در مسیر تدوین معاهده جدید واپو در حمایت از سازمان های داده پراکنی می باشد زیرا این پیش نویس برای سازمان صدا و سیما جمهوری اسلامی ایران، اهمیتی کلیدی دارد. کشور ایران به دلیل عدم عضویت در کنوانسیون های بین المللی حمایت از مالکیت ادبی و هنری، امکان آن را نیافته تا در مقابل نقض حقوق خود، اقدام حقوقی مؤثری را به عمل آورد و اگر به نقض حقوقش اعتراضی نماید، به نتیجه مثبتی نخواهد انجامید.

سازمان صدا و سیما جمهوری اسلامی ایران، با توجه به انحصاری بودن فعالیت رادیویی و تلویزیونی اش، فقط یک سازمان پخش تلقی نمی گردد. بلکه این سازمان، در حال حاضر، بزرگ ترین سرمایه گذار، سازنده یا پدید آورنده آثار و تولیدات رادیویی و تلویزیونی نیز می باشد و بزرگ ترین مالک کپی رایت آثار سمعی و بصری بوده و وسیع ترین شبکه توزیع تولیدات تلویزیونی در کشور را در اختیار دارد. (موضع و دیدگاه های حقوقی سازمان صدا و سیما جمهوری اسلامی ایران در خصوص پیش نویس شماره ۱۴/۲ کمیته دائمی حق مؤلف و حقوق مرتبط سازمان مالکیت فکری، ۱۳۸۵)

۳. نگاهی به پیش نویس معاهده حمایت از سازمان های پخش رادیو تلویزیونی سازمان واپو

پیش نویس معاهده سازمان جهانی مالکیت فکری در حمایت از سازمان های پخش رادیو تلویزیونی از سال ۱۹۹۷ میلادی تا کنون در حال بررسی است. این پیش نویس یک حق مالکیت فکری جدید را همانند حق انتشار سیگنال ها به وجود می آورد که بسیاری از نهادهای غیردولتی، نمایندگان صنایع فناوری اطلاعات و صاحبان حق مؤلف مخالف این امر هستند.

تا برپایی پانزدهمین نشست کمیته دائمی حق مؤلف و حقوق مرتبط سازمان جهانی مالکیت فکری، واپو به دنبال معاهده ای با محدودیت های بیشتر بود تا از سازمان های پخش رادیو تلویزیونی در برابر سرقت سیگنال ها حمایت کند. اما پس از این نشست در سال ۲۰۰۷ رویکرد این کمیته تغییر یافت و به جای آنکه یک رویکرد مبتنی بر جلوگیری از سرقت سیگنال را در پی داشته باشد، به دنبال اعطای حق مالکیت به سازمان های داده پراکنی است.

با وجود گذشت سالیان بسیار و نشست های کمیته دائمی حق مؤلف و حقوق مرتبط سازمان واپو مشکلات زیادی بر سر راه تهیه پیش نویس این معاهده قرار دارد تا جایی که اختلافات حتی به تعاریف اساسی مورد نظر SCCR نیز می رسد. یکی از نگرانی های موجود در زمینه تصویب این معاهده این است که حقوق انحصاری پیش بینی شده در معاهده ممکن است با حقوق معترضه احتمالی و همچنین منافی که باعث می شود تا کاربر نهایی بتواند از اطلاعات به صورت قانونی استفاده کند تداخلاتی داشته باشد.

بر اساس این پیش نویس، این سازمان ها می توانند از ضبط یا توزیع برنامه هایی که پخش کرده اند جلوگیری کنند و هر کس که مرتکب این اعمال شد را تحت تعقیب قانونی قرار دهند.

هدف از این معاهده ایجاد یک حمایت مؤثر و متحدالشکل قانونی بین المللی برای سازمان های پخش رادیو تلویزیونی می باشد که بر اساس یک دیدگاه سیگنال محور می باشد و از استفاده بدون اجازه از برنامه های پخش شده توسط این سازمان ها جلوگیری می کند. (ماده ۱)

تمامی کشورهای عضو این معاهده بایستی حقوق مذکور در این معاهده را بدون هیچ شرطی در برابر سازمان های پخش رادیو تلویزیونی سایر کشورهای عضو رعایت کنند. همچنین ماده ۶ این معاهده دو گونه از اصل رفتار ملی را بیان می کند که کشورهای عضو بایستی یکی از آن ها را در قوانین خود درج سازند: یکی شیوه ای است که در معاهده WPPT بیان شده است

که بر اساس آن هر کشور عضو بایستی نسبت به اتباع دیگر کشورهای عضو با توجه به حقوق و حمایت هایی که تحت این قانون بیان شده است همان رفتاری را داشته باشد که در مورد اتباع خود اعمال می کند و شیوه دیگر نیز بر اساس کنوانسیون برن می باشد که طبق آن هر یک از کشورهای عضو بایستی همان حقوقی را که در قوانین ملی خود بیان داشته اند یا بیان خواهند کرد با توجه به حقوق مذکور در این معاهده برای اتباع سایر کشورهای عضو نیز اعمال کنند.

سازمان های پخش تبعه کشورهای عضو با یکی از این دو ملاک شناخته می شوند: «مرکز اصلی فعالیت های این سازمان در یکی از کشورهای عضو معاهده مستقر شده است؛ و یا برنامه ها از فرستنده ای ارسال شوند که در یکی از کشورهای عضو قرار یافته است.

بر اساس بند c ماده ۲ این اجلاس سازمان های پخش بایستی دارای ۳ مشخصه باشند:

۱- یک واحد حقوقی باشند.

۲- ابتکار و مسؤولیت انتقال صداها یا تصاویر یا ترکیبی از این دو یا نمودهای آن ها را به عموم مردم بر عهده داشته باشند.

۳- مسؤولیت برنامه ریزی و مسؤولیت محتوای برنامه ها برای انتقال به عموم را بر عهده داشته باشند.
(پورمحمدی ماهونکی، ۱۳۸۵، ص ۱۱۳)

۳-۱. حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی در پیش نویس

۳-۱-۱. حقوق اعطایی در پیش نویس

الف. حق انحصاری اعطای مجوز برای ارسال و مخابره مجدد برنامه هایی که توسط این سازمان ها پخش شده است.

ب. حق اعطای مجوز برای ارسال های مدت دار از برنامه های پخش شده و ضبط شده آنها.

ج. حق مناسب و قانونی لازم برای حمایت از سازمان ها در مورد سیگنال هایی که قصد ارسال آن ها را داشته اند ولی هنوز ارسال نکرده اند. (سیگنال های پیش پخش)

د. جلوگیری از آشکار ساختن برنامه های نهان سازی شده سازمان ها.

ه. جلوگیری از تولید، واردات، فروش و یا هر عمل دیگری که سیستم را قادر می سازد تا برنامه های پنهان سازی شده و کد گذاری شده را باز کند و همچنین جلوگیری از حذف یا تغییر هر گونه اطلاعات مدیریت حقوق که در برنامه ها وجود دارد. (مواد ۷ تا ۹ پیش نویس)

در زمینه سیگنال های پیش پخش مخالفت هایی نیز بیان شده است. از جمله کشور ایران بر این حمایت ایراد گرفته و بیان می دارد که بر اساس ماده ۲ پیش نویس معاهده جدید وایپو، داده پراکنی به معنای انتقال الکترونیکی سیگنال ها با وسایل بی سیم است و برنامه های در هم ادغام شده و برنامه ریزی شده برای پخش را برای عموم ارسال می کند. لیکن در مورد سیگنال های پیش از پخش این دو مشخصه آخر یعنی ادغام و

برنامه ریزی برنامه ها وجود ندارد و همچنین این سیگنال ها برای عموم ارسال نمی شوند؛ لذا نمی توان از این سیگنال ها حمایت نمود. (اصلاحیه جمهوری اسلامی ایران بر پیش نویس معاهده جدید وایپو. ۲۰۰۷)

۳-۱-۲. محدودیت ها و استثنائات حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی در پیش نویس

بر خلاف اسناد بین المللی موجود در زمینه حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی که از انواع استثنائات حقوق این سازمان ها نام می برند، پیش نویس معاهده وایپو در ماده ۱۰ خود به بیان محدودیت های قانونی در زمینه اعمال این قانون پرداخته است و چهارچوب این محدودیت ها را تعیین می کند. در حقیقت برخی استثنائات موجود در حق مؤلف، به بخش حقوق مرتبط نیز تسری یافته که از آن جمله می توان به استفاده شخصی یا استفاده به قصد آموزش و پژوهش اشاره کرد. (اولاد، ۱۳۷۸، ص ۶۷)

بر اساس پیش نویس معاهده مذکور: «کشورهای عضو می توانند همان محدودیت ها و استثنائاتی را که در زمینه حق مؤلف در آثار ادبی و هنری در قوانین خود به رسمیت شناخته اند، در مورد حقوق این سازمان ها نیز اعمال کنند. این استثنائات بایستی محدود به موارد خاصی باشد که با بهره برداری های عادی از یک برنامه در تعارض نباشند و همچنین به منافع قانونی سازمان های پخش تلویزیونی ضرر نامتعارفی را وارد نسازند».

۳-۱-۳. ضمانت اجرای حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی در پیش نویس

ضمانت اجرای نقض حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی در این پیش نویس از این قرارند: کشورهای متعاهد بایستی در سیستم های حقوقی خود ابزارهای لازم برای اجرای این معاهده را تصویب کنند. این کشورها بایستی تضمین کنند که ضمانت اجرای موجود در قوانین آن ها در برابر هر گونه نقض حق و یا تغییر این حقوق کارساز می باشد. (ماده ۱۴)

۳-۲. مخالفت های بین المللی با پیش نویس معاهده حمایت از سازمان های پخش

رادیو تلویزیونی سازمان وایپو

این پیش نویس با مخالفت برخی از کشورهای عضو سازمان جهانی مالکیت فکری مواجه شده است و به دلایل مختلفی، این کشورها پیش نویس را مناسب نمی دانند. دو دلیل عمده برای مخالفت با این پیش نویس عبارتند از:

۱-۲-۳. پیش نویس یک معاهده حقیقی در برابر سرقت سیگنال ها نمی باشد؛ این پیش نویس بیشتر از

آنکه بخواهد معاهده را محدود به سرقت سیگنال ها کند به بحث «استفاده بدون مجوز» از برنامه های پخش شده می پردازد. این پیش نویس به سازمان های پخش صدا و تصویر حق می دهد تا برای استفاده از برنامه های پخش شده از جانب آن ها مجوز صادر کنند یا به کشورهای عضو اجازه می دهد تا مقررات کافی و مؤثری را در حمایت از برنامه های ارسالی وضع کنند. این امر حمایت بیشتری را نسبت به آنچه برای جلوگیری از سرقت سیگنال ها لازم می باشد به سازمان های پخش اعطا می کند. هفت کشور از کشورهای مذاکره کننده برای تهیه معاهده جدید وایپو در زمینه حمایت از سازمان های پخش صدا و تصویر

بر این عقیده اند که حمایت تنها بایستی به جلوگیری از سرقت سیگنال های ساطع شده از جانب این سازمان ها اعطا شود و سایر حقوق منظور شده در این پیش نویس را مخالف با هدف اولیه ایجاد این معاهده می دانند. از جمله این هفت کشور می توان به جمهوری اسلامی ایران، چین و ایالات متحده آمریکا اشاره کرد. در مقابل این گروه گروهی قرار دارند که حمایت گسترده تری را برای این سازمان ها لازم می دانند که از جمله می توان از کشورهای عضو اتحادیه اروپا، کره و ژاپن نام برد (Ress, 2007).

۲-۲-۳ اعطای حق به سازمان های پخش رادیو تلویزیونی پدیدآورنده برنامه های ارسالی: در سند پیشنهادی جدید سازمان وایپو در جایی که سازمان های پخش پدیدآورنده برنامه های ارسالی باشند به آن ها حقوقی را بدون توجه به این که آیا برنامه پخش شده شایستگی حمایت در قالب حق مؤلف یا حقوق مرتبط را دارد یا خیر اعطا می کند (Guibault, 2004).

نتیجه

همانطور که بیان شد حقوق سازمان های پخش رادیو تلویزیونی برای اولین بار در کنوانسیون رم مورد بررسی قرار گرفت و مسایل مربوط به این دسته از مشمولان عنوان «حقوق مرتبط» در این کنوانسیون بیان شد. پس از آن در موافت نامه تریپس نیز به ذکر این مسایل پرداخته شد. موافقت نامه تریپس هیچ ابتکار عملی را در زمینه حقوق این سازمان ها، مدت حمایت از آن ها و استثنائات وارد بر حقوق آن ها به دنبال نداشته است و همان مطالب کنوانسیون رم را بیان کرده است و تنها در زمینه ضمانت اجرای حقوق سازمان های پخش تفاوت هایی را با کنوانسیون رم دارد و بسیار کامل تر از این کنوانسیون به مبحث ضمانت اجراها پرداخته است. پس از این توافق نامه، سازمان جهانی مالکیت فکری (وایپو)، در قانون نمونه ای که برای کشورها در زمینه حق مؤلف و حقوق مرتبط تنظیم کرده است تغییراتی را در حمایت از این سازمان ها به وجود آورده است. بر اساس این قانون مدت حمایتی که سازمان های پخش رادیو تلویزیونی از آن برخوردار می شوند از ۲۰ سال مذکور در کنوانسیون رم و معاهده تریپس به ۵۰ سال افزایش یافته است. همچنین در زمان بیان استثنائات حقوق این سازمان ها، تفاوت هایی بین آنچه در کنوانسیون رم بیان شده و قانون نمونه وایپو مشاهده می شود. این قانون در بخش سوم خود به بحث ضمانت اجراها پرداخته است و این رویه ها را به چهار دسته: اقدامات احتیاطی و موقت، رویه های مدنی، رویه های کیفری و ضمانت اجراهای لازم در زمینه آلات فنی حمایت و اطلاعات مدیریت حقوق تقسیم می کند.

تغییرات مندرج در قانون نمونه وایپو نشان می دهد که دیدگاه سازمان جهانی مالکیت فکری در زمینه حقوق سازمان های پخش در حال تغییر است و حقوق این سازمان ها در حال گسترش می باشد که نتیجه آن را می توان در آینده ای نه چندان دور در معاهده در دست بررسی وایپو در زمینه حمایت از سازمان های پخش صدا و تصویر مشاهده کرد همان گونه که اکنون نیز در پیش نویس این معاهده به چشم می خورد.

متأسفانه قوانین ایران در زمینه حقوق این سازمان ها بسیار ناقص است و در این زمینه در متون قانونی ایران تنها می توان به ماده ۳ قانون ترجمه و تکثیر کتب و نشریات و آثار صوتی مصوب سال ۱۳۵۲ اشاره کرد که سازمان ها پخش رادیو تلویزیونی را داری حق نسخه برداری، ضبط و تکثیر برنامه های پخش شده از جانب آن ها می داند.

در این راستا، سازمان های پخش رادیو تلویزیونی چشم به راه تصویب قانون جامع مالکیت ادبی و هنری می باشند تا بتوانند به نحو مطلوب تری به دفاع از حقوق خود بپردازند.

یادداشت ها

س کنوانسیون حمایت از حقوق مجریان، تولیدکنندگان آوانگاشت ها و سازمان های پخش رادیو تلویزیونی، کنوانسیون
رم: Performers, Producers of Phonograms International Convention for the Protection of

and Broadcasting Organization, Rome Convention

س سازمان جهانی مالکیت فکری: WIPO World Intellectual Property Organization,

س کمیته دائمی حق مؤلف و حقوق مرتبط: in Copyright and Related right, SCCR Standing Committee

س داده پراکنی: Broadcasting

س معاهده اجراها و آثار صوتی سازمان جهانی مالکیت فکری: WIPO Performances and Phonograms Treaty,

WPPT

س ارسال: Transmission

س پخش مجدد: Rebroadcasting

س ضبط: Fixation

س موافقت نامه جنبه های تجاری حقوق مالکیت فکری: Agreement on Trade Related Aspects of

Intellectual Property Rights, TRIPS

س اطلاعات مدیریت حقوق: Information Management Rights

س مخابره مجدد: Retransmission

س ارسال های مدت دار: Transmission Differed

فهرست منابع

منابع فارسی

۱. اصلاحیه جمهوری اسلامی ایران بر پیش نویس معاهده جدید وایپو، ۲۰۰۷.
۲. اولاد، ذبیح الله (۱۳۷۸)، «مفاهیم اساسی حق مؤلف و حقوق وابسته به آن»، دیدگاههای حقوقی، پاییز و زمستان ۷۸، شماره ۱۵.
۳. پورمحمدی ماهونکی، شیما (۱۳۸۵)، حقوق اجراکنندگان، تولیدکنندگان آثار صوتی و سازمان های پخش رادیو تلویزیونی، پایان نامه کارشناسی ارشد حقوق خصوصی (مالکیت فکری)، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه تربیت مدرس.
۴. زرکلام، ستار (۱۳۸۷)، حقوق مالکیت ادبی و هنری، تهران: سازمان مطالعه و تدوین کتب علوم انسانی دانشگاه ها (سمت).
۵. قانون مالکیت فکری فرانسه و آلمان: آثار ادبی و هنری، ترجمه ستار زرکلام، تهران: سازمان مدیریت و برنامه ریزی کشور.
۷. شبیری، سید حسن و همکاران (۱۳۸۹)، پیش نویس لایحه قانون جامع حقوق مالکیت ادبی و هنری و حقوق مرتبط، تهران: دبیرخانه شورای عالی اطلاع رسانی.

۸. صدا و سیما جمهوری اسلامی ایران (۱۳۸۵)، مواضع و دیدگاه های حقوقی سازمان صدا و سیما جمهوری اسلامی ایران در خصوص پیش نویس شماره ۱۴/۲ کمیته دائمی حق مؤلف و حقوق مرتبط سازمان مالکیت فکری

منابع لاتین:

- . Goldstein, Paul) 2001 ,(International Copyright: Principles, Law, and Practice, Oxford: Oxford University Press
- . Guibault, Lucie) ,2004 ,(Towards a Proposed Treaty on the Protection of Broadcasting Organizations, IRIS Merlin. Available At:
 - . <http://merlin.obs.coe.int/iris/2004/ /article .en.html>
 - . Ress, Manon) ,2007 ,(Quick Look at the Comments on the New Draft Non-Paper, Consumer Project on Technology. Available At: http://www.cptech.org/blogs/wipocastingtreaty/2007-1-4_wipocastingtreaty_archive.html
 - . Protection of Broadcasting Organizations ,2002 ,Standing Committee on Copyright and Related Rights ,7TH Session ,Available At:
 - . http://www.wipo.int/meetings/en/details.jsp?meeting_id=4560
 - . Protection of broadcasting organizations: terms and concepts ,2002 ,Standing Committee on Copyright and Related Rights ,8th Session. Available At:
 - . http://www.wipo.int/meetings/en/doc_details.jsp?doc_id=2268 ,
 - . Non-paper on the WIPO Treaty on the Protection of Broadcasting Organizations. WIPO ,20 April , 2007
 - . <http://www.cptech.org/ip/wipo/bt>

اسناد و قوانین داخلی و بین المللی

س قانون ترجمه و تکثیر کتب و نشریات و آثار صوتی مصوب سال ۱۳۵۲

Agreement on Trade Related Aspects on Intellectual Property Rights ,1994

Draft law on copy right and related rights for the (NAME OF COUNTRY) ,(2005

E. C. Directive on the Coordination of Certain Rules Concerning Copyright and Rights Related to Copyright Applicable to Satellite Broadcasting and Cable Retransmission. E. C .1993

International Convention for the Protection of Performers, Producers of Phonograms and Broadcasting Organization, Rome Convention

The proposed WIPO treaty for the protection of rights of broadcasting, cablecasting and webcasting organizations